

MU

Brad Downey Reverse Culture Shock

2 maart – 29 april 2018

We leven in een interessante tijd – wat niet per se een voordeel is. Het optimisme dat door de westerse wereld wervelde na de val van de Berlijnse Muur is vervangen door verbijstering. ‘*What the [beep/fuck/f**k] is happening?!*’ vat het aardig samen. In reactie op het politieke tumult en de glorieuze terugkeer van de Geschiedenis verlegt de Amerikaanse kunstenaar Brad Downey zijn aandacht van de straat naar de staat. *Reverse Culture Shock*, in MU van vrijdag 2 maart tot zondag 29 april, is zijn meest geëngageerde tentoonstelling tot nu toe omdat poëzie, zoals hij zegt, soms gewoon niet genoeg is.

PERSBERICHT

Opening

Vrijdag 2 maart vanaf 19.00
Rondleiding door Brad: 19.30
My Mind Always Drifts: 20.07

Expositie

2 maart – 29 april 2018

Voor het laatste nieuws en updates bezoek onze [website](#).

BEELD:
Fence Hack Five – Brad Downey

Downey, berucht om zijn subversieve streken en minimalistische interventies in de openbare ruimte, zag de straat jarenlang als zijn atelier. Bloembakken, lantarenpalen, banken, tegels, fietsen, telefoonhokjes, wegmarkeringen, verkeersborden, vuilcontainers – in alles schuilt een kunstwerk als je voorbij de vastgestelde functies kijkt. Zijn kunst is een open oproep aan mensen om in te grijpen en de werken die hij in MU laat zien zijn geen uitzondering. Maar het bereik is wel gewijzigd.

Neem bijvoorbeeld *The Non-Objective World*. In 2013 koppelde Downey nog een stadsfiets aan een winkelwagentje voor een project in Praag; het resultaat kan een commentaar zijn op de commerciële motieven achter het stadsfietsfenomeen of gewoon een hilarische manier om ‘gratis’ materiaal te hergebruiken maar het was niet sterk politiek gemotiveerd. Nu rust hij een tank uit met een model van Tatlins Toren als verwijzing naar de Russische annexatie van de Krim en de continue bemoeienis van Moskou met het oosten van Oekraïne.

De futuristische toren, in 1919 ontworpen door de Oekraïens-Russische architect Vladimir Tatlin als een monument voor de Derde Communistische Internationale, symboliseert het optimisme voor de toekomst van de jonge revolutie. Hij werd alleen nooit gebouwd en de hoop vervaagde terwijl Communisme synoniem raakte aan staatscontrole. Zo refereert het werk ook aan de Hongaarse opstand van 1956 die eindigde met Russische tanks in de straten van Budapest. Downey wil met de ‘Tatlin tank’ naar Oekraïne rijden – waar het gestaalde statement thuishoort.

Iets vergelijkbaars gebeurt met *Fence Hack Five*, een serie uit 2014/5 waarvoor de kunstenaar vier planken uit een hek zaagde om een opening te maken, waarna hij een foto van het resultaat inlijstte met hout uit het hek. Door een grensafscheiding tussen de VS en Mexico te tonen die in 2017 dezelfde behandeling onderging, geeft Downey het werk een heel nieuwe lading. Het geeft ons ook een beter idee van wat hij bedoelt met de titel van de tentoonstelling. Voor iemand die jarenlang in Londen en Berlijn heeft gewoond, is Amerika met de keuze voor Donald Trump onherkenbaar veranderd. En laten we niet wegstijven voor de isolationistische tendensen in Europa als de Brexit of de vluchtelingendeal met Ankara.

Reverse Culture Shock wordt nog gelaagder met *My Mind Always Drifts*, een serie bladen en posters met gecensureerde beelden die Downey verzamelde in Turkije en de Verenigde Arabische Emiraten. Alles wat aanstootgevend kan zijn is met inkt onzichtbaar gemaakt door medewerkers van de Nationale Media Raad. De beelden

Over MU

MU is een onderzoekend presentatie platform in een rijk internationaal netwerk van creatieve makers die met elkaar de liminale ruimte definiëren tussen wat kunst is en wat kunst kan zijn.

MU initieert, produceert en presenteert bij voorkeur nieuw werk en omringt dit met een uitgebreid interdisciplinair randprogramma voor een breed en met name jong publiek. Daarbij staat kennismaking met, begrip voor, verdieping van en hands-on eigen ervaring met het maken van kunst voorop. MU is nieuwsgierig naar talent en daagt talenten uit nieuwsgierig te zijn. MU geeft ruimte aan artistieke research & development van kunstenaars en ontwerpers en helpt hen zich internationaal te profileren.

MU is gevestigd in een voormalige Philips-fabriek op Strijp-S in Eindhoven.

leidden tot een modecollectie die speciaal voor de tentoonstelling is vervaardigd in samenwerking met Jess Oberlin. De creaties worden regelmatig gepresenteerd in een modeshow, die samenvalt met de voor Moslims verplichte vijf dagelijkse gebeden.

Voor Downey, die vaak in Moslimlanden reist en werkt, worden censuur en onderdrukking in de collectie getransformeerd tot een inspirerend, krachtig statement. Ondertussen is de doorzichtige Islamofobie van Trumps inreisverbod vlakbij net als de virulente anti-immigratieretoriek die overal in Europa te horen valt. Ja, het is persoonlijk – waarom zouden we ons er anders druk over maken?

Ook als politiek je weinig interesseert, kun je genieten van de poëzie die *Reverse Culture Shock* biedt en van de oorspronkelijke, in humor verpakte observaties. *Treading*, een video uit 2015 van een hond op een loopband in de straten van Kazan, wordt een monument voor de gedachteloze medemens. De zachtmoedige lobbies, groot en gehoorzaam, sukkelde vrolijk verder zonder zich iets van zijn omgeving aan te trekken – net zoals de meeste voorbijgangers de hond negeren.

[N.B. deze video kwam tot stand zonder enig dierenleed.]

Zeker niet te missen is het getsjirp van krekels in de tentoonstellingsruimte. Het zijn alleen de mannetjes: door met de ene vleugel over de andere te raspen proberen ze vrouwtjes aan te trekken of rivalen op afstand te houden. En alsof een paar honderd krekels van zichzelf nog niet genoeg herrie maken versterkt Downey het geluid nog eens. *Proverb about Machines* kan over van alles gaan, van sociale media tot machismo of de menselijke conditie. Willen we niet allemaal gehoord worden in een alsmaar vollere wereld? En wat hebben we te zeggen?

Nog zo'n luid en duidelijk werk is *Teach me to Forget*, een hoge stapel stalen cilinders die op willekeurige momenten met veel geraas omdondert, om zich als een drukpoppetje telkens weer op te richten. Alles stort onvermijdelijk een keer in elkaar en de titel suggereert dat we gedoemd zijn om onze fouten te herhalen. Tegelijkertijd herinnert het werk eraan dat de mens, de natuur, democratie, de beschaving – wat het ook is dat de toren verbeeldt – veel veerkrachtiger is dan we misschien denken. [Soundtrack: 'Tubthumping', het Chumbawamba nummer uit 1997: *I get knocked down, but I get up again; You're never gonna keep me down.*] Dit is geen pessimistische tentoonstelling; het is een strijdkreet. Controle, eigenaarschap en ons vermogen om de gevestigde orde te veranderen waren altijd al onderdeel van Downeys werk. In MU zet hij het volume vol open.

Noot voor de redactie

Voor meer informatie, digitaal beeldmateriaal en interviews, neemt u contact op met Nadine Roostenburg: nadine@mu.nl
 +31 (0) 40 296 1663